

מגלות לגאולה

אמרו חז"ל: "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה"...

אך יש לדעת שאבל של יהודי שונה בתכלית מאבלו של גוי. הגוי מבכה את מר גורלו, וד'ו. ואילו היהודי גם בעת שמבכה את האובדן, נושא עיניים מייחלות לבוראו. ומה עלינו לחוש, אם כן?:

לא רק מרמור של גלות
אלא גם כיסופין לגאולה,

לא רק הרגשת "בצאתי מירושלים"
אלא גם תחושת "בדרך לירושלים",

לא רק זכרון הצרות
אלא גם ערגה לטובה.

כל יום שעובר-

אינו רק עוד יום במנין שנות הגלות
הארוכות,
אלא עוד יום שמקרבנו אל הגאולה!!!

לא רק חורבן
אלא גם בנין,

לא רק צער
אלא גם תקווה,

לא רק כאב על העבר
אלא גם תשוקה לעתיד,

לא רק מרירות הריחוק
אלא גם חיפוש הקרוב,

לא רק "בגללי נחרב"
אלא גם "בזכותי יִבְנֶה",

לא רק "אויה, אין!"
אלא גם "בקרוב יהיה",

לא רק "אהה, אבד"
אלא גם "בודאי ישוב",

לא רק "חבל שנחרב"
אלא גם "מתי יבנה",

לא רק אמירת 'קינות'
אלא גם צפיה ל'תיקון',

לא רק אבל הניתוק
אלא גם געגועים לחיבור,

לא רק אימה חשיכה
אלא גם כמיהה לאורה,

אבא...!
אנא...!